

Jedno a více (mnoho)

Již od antických dob platí, že jsoucí je nezbytně jedno. Dvě jsoucna (pravá, tj. vnitřně nějak – ovšem v různé míře – integrovaná) tedy musí být dvě „jedna“ (dvě „jednoty“), nikoli jediné „jedno“; o dvojici jsoucna tedy nemůže oprávněně říci, že „jest“, i když o obojím členu oné dvojice to oprávněně říci můžeme. Jinak se tomu má ovšem v případě, kdy dvě jsoucna vskutku jakési nové „jedno“ tvoří. Otázka tedy zní, za jakých okolností mohou dvě jsoucna (anebo více jsoucna) být právem považována za dvojici (event. trojici atd.), která vskutku „jest“, tj. které můžeme připisovat „bytí“. Na druhé straně tu je otázka, za jakých okolností dvě (pravá) jsoucna být za dvojici jako „jednu“ rozhodně (a do nejvzdálenějších důsledků) považována nemohou. Bylo by to zřejmě možné jen za předpokladu, že by každé z nich bylo od toho druhého naprosto izolováno, takže by vlastně ani jedno nemohlo být součástí skutečného světa, neboť ve skutečném světě všechno nějak souvisí se vším, i když ovšem – jak říkáme – nikoli tak, že by už eo ipso zakládalo jednotu světa (neboť vedle souvislostí jsou tu nepochybně také nesouvislosti). Protože však ve skutečném světě vždycky vedle nesouvislostí vládnou (platí ETA.) také nějaké (různé) souvislosti, je zřejmé, že ne všechny souvislosti mohou zakládat a udržovat každý typ jednoty (nebo možná jednotu vůbec, tj. jakoukoli).

(Písek, 130929-1.)